

Nietrafiona polemika z biegłymi

Decyzją z dnia 24 lipca 2014 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił W. P. przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Jednocześnie organ rentowy uchylił swoją decyzję z dnia 6 sierpnia 2012 roku. Odwołanie od powyższej decyzji wniósł W. P., wnosząc o jej zmianę poprzez przywrócenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy oddalił odwołanie W. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Apelację od powyższego wyroku wywiódł W. P., zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa procesowego w szczególności art. 227 i 233 § 1 k.p.c., polegające na nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii lekarza specjalisty chirurgii naczyń; angiologa.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że wniesioną przez odwołującego apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, co logicznie i spójnie uzasadnił. W wyniku powyższego, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy.

W szczególności w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że sporządzone w niniejszej sprawie opinie oraz opinie uzupełniające biegłych chirurga Z. F., ortopedy B. M. i endokrynologa L. P. z 13 i 26 listopada 2014 r., a także opinia uzupełniająca z dnia 18

sierpnia 2015 r., z których dowód został powołany m.in. na okoliczność, czy apelujący jest osobą częściowo lub całkowicie niezdolną do pracy, były przydatne do oparcia na nich rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Również w ocenie Sądu Apelacyjnego, powołani biegli dysponowali niezbędną wiedzą i doświadczeniem zawodowym, a sporządzone przez nich opinie zostały wydane w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie i nie zawierały niejasności, wewnętrznych sprzeczności ani luk. Biegli w sposób należyty uzasadnili swoje wnioski, a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłych czynności (w szczególności badań) oraz toku rozumowania, z uwagi na co nie sposób zarzucić biegłym popełnienia błędów logicznych przy wydawaniu opinii w niniejszej sprawie.

W wydanych opiniach biegli sądowi stwierdzili zgodnie, że schorzenia występujące u odwołującego nie powodują jego niezdolności do pracy. Z uwagi zaś na fakt, iż dowód z opinii biegłego nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, uznać należy, iż apelujący nie mógł skutecznie podważyć wydanych opinii biegłych sądowych przeciwstawianiem własnej oceny dotyczącej swego stanu zdrowia. Wskazać należy bowiem, że celem powołania dowodu z opinii niezależnego biegłego jest uzyskanie przez sąd obiektywnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, po skonfrontowaniu jego subiektywnych odczuć i opinii lekarzy leczących lub lekarzy orzeczników ZUS (bądź też członków komisji lekarskiej ZUS) z wynikami badań diagnostycznych oraz wynikami badania przedmiotowego.

Zauważyć należy przy tym, że dowód w postaci opinii biegłych podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach. **Opinia biegłych nie podlega, jak dowód na stwierdzenie faktów, weryfikacji w oparciu o kryterium prawdy i fałszu, lecz poprzez pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii.** Zatem, jeśli opinia biegłego nie zawiera niejasności, wewnętrznych

sprzeczności ani luk, oparta została na materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, biegły w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski (tj. w szczególności przedstawił tok swego rozumowania w sposób poddający się kontroli pod względem logiki), a konkluzje opinii są konkretne i przekonujące oraz wynikają z przeprowadzonych przez biegłego czynności (np. badań) oraz toku rozumowania, to brak jest podstaw do uznania takiej opinii za nieprzydatną dla rozstrzygnięcia sprawy i przeprowadzania na podstawie art. 286 k.p.c. dodatkowego dowodu z opinii innych biegłych lub uzupełniającej opinii przez tego samego biegłego tylko z tej przyczyny, że strona postępowania nie zgadza się z treścią opinii.

Postawiony przez apelującego zarzut sprowadzał się do kwestionowania zdolności biegłych do poczynienia ustaleń w przedmiocie określonym przez Sąd Okręgowy w postanowieniu dowodowym z dnia 28 października 2014 r. W ocenie Sądu Apelacyjnego, biegli chirurg Z. F., ortopeda B. M. i endokrynolog L. P. dysponowali wystarczającą i specjalistyczną wiedzą do sporządzenia opinii na okoliczność stopnia naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji odwołującego, nadto możliwości wykonywania przez niego dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, jak również celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 lipca 2014 r. za prawidłową i oddalił odwołanie W. P. od tej decyzji.

Pod wyrokiem podpisali się sędziowie: **Małgorzata Woźniak-Zendran, Jolanta Cierpiał i Marta Sawińska**